

„Stala se spousta věcí,“ řekla Vladanovi. Pověděla mu o druhém útěku Kičiho a Nairy, zadávaných daňcích Žofie Eliášové a návštěvě policistů.

„Ještě abys jí musela platit škodu,“ zavrčel.

„Neudělali to,“ prohlásila rázně. „Ty stopy nebudou jejich.“

„No, aby ses nedivila.“

Raději změnila téma a pověřila mu o Lindě, jejích předcích z Jelení Hory a příteli, který možná přijede vykoupit staré věci ze stodoly. Chtěla mu vyprávět i o fotkách Lindina dědy, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Byly přece v *tamté* krabici. V té s deníkem. A o té ještě s nikým nemluvila. Tedy s nikým kromě Štefana. Vůbec ji nepotěšilo, když viděla, že se v ní Linda přehrabuje. Proč musela ze všech věcí sáhnout zrovna po ní? Deníku si ale naštěstí nevšimla...

A byl tam vůbec? Asi ano. Vždyť proč by někdo kradl starý deník psaný nářečím, jakému dneska už rozumí jen málokdo? Zloděje zajímají docela jiné věci. Přesto se Gerda rozhodla, že tuhle krabici raději přenese do domu. Vždyť v ní Linda našla to cenné album se starými pohledy. Třeba je v ní ještě něco dalšího, co by stálo za ukradení. A pokud objeví ty staré porcelánové panenky, vezme si je taky domů. Pevněji sevřela telefon.

„Hele, byls někdy v poslední době u mě ve stodole?“ zeptala se Vladana.

„Naposledy, když jsme dělali dřevo. Proč?“

Takže asi před třemi týdny. Naštípál jí tehdy tolik špalků, že bude mít čím topit několik měsíců, aniž by musela vzít do ruky sekeru. Makal jako stroj, obdivně zírala, kolik má

síly. Jestli se s ním nakonec vážně rozejde, bude se každý večer při přikládání do kamen cítit provinile...

„Proč se ptáš na stodolu?“ vyzvídala.

„Někdo tam teď nedávno byl a přehraboval se ve věcech. Poznala jsem to podle prachu.“

„Asi Amálka.“

„Už jsem se jí ptala. Ona to prý nebyla.“ Odmlčela se. „Ty otisky byly úplně čerstvé. Podle mě dovnitř někdo vlezl dneska v noci, když na zahradě nebyli psi.“

„Zase jsi nechala otevřeno?“

„No jo.“

„Ztratilo se ti něco?“

„Nevím. Ale Eliášový se prý včera večer někdo motal okolo chalupy. Ta holka, co dneska přivedla psy, ho přistihla v sadu. Nahlásila to policajtům, ale ti s tím nic dělat nebudou.“

Vladan mlčel. Bylo slyšet, jak mu v autě hraje rádio.

„Jsi tam?“

Odkašlal si. „Počkej. Teď tady musím... něco... vyřešit.“

Uvažovala, co asi tak může být k řešení v deset večer na pustých silničkách z Prachatic do Jelení Hory, ale nekomentovala to. Chvilí bylo slyšet jen hučení motoru a písnička od Kabátů. „Tak jo. Už dobrý. Co jsi říkala?“

„Že nám tu možná obchází zloděj. Zamykejte si doma všechno.“

„Táta má přece nad vchodem kameru. K nám si podle mě nikdo netroufne. Mám u tebe přespat?“

„Ne, proto to neříkám...“ Zajíkla se. „Vždyť víš, že nechci... kvůli Amálce...“